

START – hvorfor denne familie?

Kig alle sammen på personen du er sammen med, eller bare en der står ved siden af dig. Bare sådan en 5 sekunder.

Tænk så tilbage til dengang du første gang så dem i øjnene. Den gang hvor det sagde klik. Nogen af jer har måske lige set hinanden i øjnene første gang. Måske sagde det klik.

Sådan havde jeg det første gang jeg forkvaklet stak næven ud med et "salaam aleikum", til Jafar og han svarede med et dansk "Davs".

Sådan noget sker bare. Det er vi ikke herrer over. Jeg lærte Jafar godt at kende (så meget som fængselsmure nu tillader) over de næste mange måneder. Senere mødte jeg så Zohra og Arsalan, Jafars kone og søn... en dejlig familie, som har været ude for en forfærdelig skæbne. Det er heller ikke hver dag man møder et par som på egen hånd har lært to fremmedsprog, dansk og engelsk.

Deres historie handler om flugt for livet pga af tro og kærlighed, som ikke er forenelige med forholdene i Afghanistan...

Familiens sidste midler blev brugt til at flygte gennem Mellemøsten, Europa, føde undervejs i Tyrkiet, og derefter fængselsophold for Jafar i Ellebæk og Vridsløselille. Imens mor og søn var placeret i Røde Kors camps. Adskilt i næsten to år. Én time om ugen har de måtte se hinanden. Jafar var i Vridsløse i månedsvis været holdt isoleret 22 timer i døgnet i en celle. Til sidst endda prøvet at sulte sig ihjel. Det kunne ikke blive værre. Og dog. Nu er de blevet bedt om at forlade landet.

Der er tre problemstillinger ved den hjemsendelse, som flygtningenævnet nu har afsagt: Det handler om **religion, kærlighed** og **børn**.

Religion

Jesus. Ham tror jeg ikke på, men det gør Jafar. Om nogen.

Der er nogen, der stiller spørgsmålstejn til om Jafar er Kristen. Men det gør jeg ikke.

- Det er ikke hver dag, man ser en person fra Afghanistan med Biblen i hånden.
- Det er ikke hver dag man, som jeg har prøvet, at blive afvist under henvisning til en bøn til Jesus: Væk, Thomas, sagde Jafars med et smil: Jesus har lige fortrinsret her nu.
- Det er ikke hver dag man ser en person på en københavnsk café takke Jesus, mens jeg takker for god kaffe.

Hvad er det der får os til at stille spørgsmål ved deres religiøse overbevisning? Ja, det er måske fordi der er mange flygtninge der finder det opportunt at skifte tro i denne tid. Bare ikke denne familie. Jafar var, da jeg mødte ham, allerede kristen, faktisk var han kristen da han flygtede fra Afghanistan.

Familien her vil ikke blive accepteret i Afghanistan. De riskikere forfølgelse eller død. Alene fordi de er kristne. Alene af den grund virker flygtningenævnets afgørelse om hjemsendelse forkert.

Kærligheden

For fem år siden sagde det klik i Afghanistan.

Zorha mødte sin Jafar. Det mange håber sker. Den ægte kærlighed. Det var bare dårligt timet, for Zohra var lovet bort til anden. Men Jafar var vigtigere.

Hendes familie stødte hende fra. Det var et spørgsmål om familiens ære.

Så udover en flugt på grund af religion, var der en meget vred familie der ville henrette hende.

Sidste år, efter tre forgæves hjemsendelser fra Danmark, bad Zohra sin familie om tilgivelse. Så de kunne komme hjem: Svaret var nedslående kom aldrig tilbage. Du overlever det ikke.

I Danmark har vi i mange år harceleret over æresdrab. Det gælder os alle. Det er sager der rammer forsiderne. Flygtningenævnet går stik imod dette ved at sende familien hjem. Det er forkert. Meget forkert.

Børn

Arsalan på 3. Som det sidste års tid har forløbet, er han den helt store taber. Han er et barn født på flugt. Barnet skal selvfølgelig følges med sine forældre. Men det er ikke i orden at flygtningenævnet ikke forholder sig til hvad der vil ske hvis begge forældre bliver dræbt når de ankommer til Afghanistan.. Det er ikke i orden.

Sønnen er i Flygtningenævnets seneste afgørelse omtalt, med min omskrivning, på denne måde: "husk at tage ham med til Afghanistan". Et barn er blevet gjort til bagage. Det er nedrigt, det skader barnet og om ikke andet, med min mange timer med juridiske- og konventionstekster, og absolut stadig novice og lægmand, vurderer jeg at Danmark, i dette tilfælde, i den grad overtræder FN's børnekonvention. Det er skammeligt. Det juridiske overlader jeg til familiens fremragende advokat. Flygtningenævnets afgørelse, piller mennesket ud af barnet, fratager det noget af det vigtigste for alle børn. En tryk, sikker opvækst.

Ultimativt kan Arsalan miste sin forældre som risikere døden i Afghanistan

Det er forkert. Meget forkert.

Afslutning

Flygtningenævnets afgørelse er i øvrigt også bemærkelsesværdig ved, at Jafar og Zohra, næsten ikke er blevet spurgt om andet end fakta om identitet osv. Ingen uddybende spørgsmål om hele deres trosspørgsmålet, kærligheden, som er essentielle i denne sag ift at kunne blive eller blive udvist.

Familien spurgte mig om det var normalt? Jeg får den tanke, at afgørelsen er taget og dikteret til nævnet på forhånd. Et sted ikke så langt her fra Gammel Torv.

Det hele virker som en skrivebordsafgørelse. Tænk at Flygtningenævnet på den måde kan sanktionere evt. æresdrab, religiøs forfølgelse eller henrettelse og ikke har mod til at varetage barnets tarv.

Jeg tror på menneskeheden. Jeg tror på, at der er retfærdighed og menneskelighed til.

Derfor tror jeg på at vi ved at samles i dag, ved at skrive under på min spørgeskema, kan gøre en forskel.

Kan være med til at påvirke og genoverveje flygtningenævnets afgørelse og huske dem på at vi ikke i Danmark overtræder Børne- eller Menneskerettigheder. For det er det vi er ved at gøre ved Jafars familie. Det er helt igennem er forkert.

Blandt os i dag står der en kristen familie, som i den grad har overlevet, alene på tro og en god opvækst. De har en styrke, som ingen af os her kan forestille os. Det er en styrke som denne familie kan berige Danmark med. Blandt alle os kristne, muslimer, ateister, jøder og hedninge

Danmark bliver et rigere sted, når Jafar, Zohra og Arsalan bliver her. Jeg tror på det skal lykkes. Vi danskere kan også ranke os en lille bitte smule, med bedre samvittighed. Det trænger vi så meget til. Her i dag, hvor vi er samlet på Gammel Torv. Her i Danmark.